

LEDČICKÉ NOVINY

Únor 2000

Slovo starostky

Stojíme na počátku posledního roku druhého tisíciletí a obecní zastupitelstvo zvolené před rokem má část své práce za sebou. Čím jsme se zabývali?

Pokračovalo se ve výstavbě vodovodu. 11. února tohoto roku proběhla kolaudace hlavního vodovodního řádu a vodojemu, a tak obec může přistoupit k realizaci vodovodních přípojek hned poté, co Stavební úřad v Mělníku vystaví stavební povolení. První přípojky by se tedy měly začít budovat při příznivém počasí v březnu. Naposledy připomínám těm občanům, kteří buď nezaplátili projekt, nebo nedoložili potřebnou žádost o stavební povolení, že si teď už budou muset vše potřebné zajistit sami.

Obecní úřad také začal s přípravnými pracemi kolem projektů a všech potřebných povolení k plynofikaci a zdá se, že by k ní mohlo dojít velmi brzy. Peníze na plynofikaci Ledčice již mají.

Jistě jste si všimli, že byla provedena rekonstrukce veřejného osvětlení, opraven místní rozhlas a vyměněny jeho reproduktory. Kromě toho byla otevřena nová knihovna, vybudován sběrný dvůr na objemný odpad, zrekonstruována úřadovna Obecního úřadu, zlepšeno prostředí v mateřské i základní škole. Byl upraven a zveleben katolický i evangelický hřbitov a téměř dokončena rozsáhlá oprava chráněné kulturní památky, kostel sv. Václava. Pracuje se na vybudování nového fotbalového hřiště Na skalce. Obecní zastupitelstvo zakoupilo novou techniku na sekání travnatých ploch a na udržování veřejných prostranství a místních hřbitovů. V parčíku u „Dundáku“ byly umístěny lavičky. Průběžně je rozšiřována zeleň a keřová i květinová výsadba v obci. Byly instalovány vývěsní tabule a nové zábradlí u obchodu paní Chmelové. Jsou činěny kroky, které by měly vést k vybudování nového sálu a lepší občanské vybavenosti.

Naše obec začala i kulturněji žít. Jezdíme na zájezdy a do divadel, začali jsme pořádat nejrůznější setkávání našich občanů, jako jsou taneční zábavy a koncerty pod širým nebem, besedy, soutěže, sportovní utkání, cvičení (aerobik, rehabilitační, rock and roll, mažoretky, country tance ...), ale třeba i pedikura a další aktivity. Myslím, že se povedla i květinová výstava o historii Ledčic, oslavy Dne matek či vystoupení našich dětí při různých příležitostech. Snažíme se též obnovovat lidové tradice, jako jsou adventní svátky, Mikuláš, Tři králové nebo otevírání studánek. Chtěli bychom též návrat tradičních májů a dalších zábav.

9. února se Ledčice spolu s Novou Vsí, Vraňany, Jeviněvsí, Spomyšlím, Hořínem, Lužcem a Býkví staly součástí nově zaregistrovaného sdružení pod názvem Vltava. Smyslem tohoto sdružení je společně řešit problémy malých obcí, jako je dopravní obslužnost, kanalizace, ekologie, zlepšení života na venkově... Vzhledem k financování společných programů Evropskou unií měl by se tento miniregion stát jejím partnerem. Je na vás, abyste posoudili, zda se udělalo dost práce či nikoli. Já bych alespoň chtěla za ni touto cestou poděkovat všem svým spolupracovníkům, členům obecního zastupitelstva a mnohým spoluobčanům.

Na závěr musím podotknout, že mě velmi mrzí, že ani opakované výzvy některým občanům, aby uklidili veřejná prostranství, na kterých skladují materiál nebo dokonce odpad, nejsou respektovány. Tito lidé teď už budou předvoláni do Přestupkové komise stejně jako ti, kteří neplatí poplatky stanovené Obecně závaznou vyhláškou, nebo ti, jejichž psi volně pobíhají po obci.

Těším se s vámi všemi v dubnu na shledanou u dalšího čísla Ledčických novinek, které budou vycházet již naprosto pravidelně jako čtvrtletník.

Jiřina Michovská

Malá ledčická

kronika

V lednu, únoru a březnu oslaví významná životní jubilea:

50 let	Sisák Vladimír čp. 66 (20. 2.)	75 let	Jiránek Jiří čp. 175 (16. 1.)
55 let	Král Jiří čp. 181 (22. 1.)	80 let	Plicka František čp. 55 (7. 2.)
	Hančlová Drahomíra čp. 231 (1. 3.)	81 let	Košťálová Marie čp. 172 (16. 1.)
	Mňuková Jana čp. 50 (13. 3.)		Ponertová Růžena čp. 30 (13. 3.)
65 let	Písek Miroslav čp. 135 (22. 2.)		
70 let	Králová Bohuslava čp. 167 (18. 2.)		
	Lipšová Zdeňka čp. 203 (11. 3.)		

Blahopřejeme všem těmto spoluobčanům k jejich významným výročím a přejeme jim hodně zdraví, klidu a pohody do dalších let.

Co nového u obyvatel Ledčic?

V roce 1999 se z Ledčic odstěhovalo 25 lidí a 11 se jich zde naopak přihlásilo k trvalému pobytu. Bylo uskutečněno osm svateb a šest rozvodů. Tři manželské páry oslavily zlatou svatbu – 50 let společného života. Potěšitelné

je, že se v naší obci narodilo osm nových občánků: Jiří Šebesta, Tereza Schořová, Michal Černý, Nikola Kettnerová, Radek Zahorjan, Dominik Jansa, Kristýna Hofmanová a Nikola Polmová.

Vzpomínáme

Řady obyvatel Ledčic v roce 1999 navždy opustili pánové Jiří Král, Vlastimil Došek a Josef Lipš.
Čest jejich památce.

Ledčice ve zkratce

- Území naší obce patří k nejstarším sídelním oblastem v Čechách. Osídlení je zde souvislé již od neolitu.
- Jako první historicky doložený vlastník Ledčic je roku 1102 připomínán člen mocného rodu Vršovců Nemoj.
- Roku 1226 potvrdil Přemysl Otakar I. skutečnost, že Ledčice náleží ženskému klášteru v Doksanech, který po staletí hrál významnou roli jako duchovní centrum širokého Podřipska.
- Roku 1260, jak se píše v listině o sporu za příčinou vybití desátku mezi kapitulou pražskou a biskupem, byly obce Ledčice, Krabčice, Mnetěš a Vražkov (třebaže „ležely v Řipsku“) přiděleny k Mělníku.
- V roce 1384 je poprvé zmiňován tehdy gotický kostel sv. Václava. Současná jednolodní barokní stavba pochází z roku 1752.
- Ledčice v průběhu staletí vlastnilo několik významných osobností. K držitelům např. patřili Jan Smiřický ze Smiřic (1436), Samuel z Hrádku (1556), Polyxena z Lobkovic (1616)...
- Na ledčickém území se nacházejí nemnohé nemovité kulturní památky: chráněná kulturní památka – areál barokního kostela sv. Václava, boží muka u kostela sv. Václava, evangelický kostel (1784), neorenesanční budova školy (1886), budova první „opatrovny“ (internátní školy) ve středních Čechách (1887), statky čp. 42 a čp. 15, „křížek“ u křižovatky na Cikánce, památník padlým ve světové válce (1924)
- Správní území obce Ledčice má 1097 ha
- V Ledčicích žije 580 obyvatel. V posledních dvou desetiletích se počet obyvatel nepatrně zvyšuje. Věkový průměr obyvatel Ledčic je 35,9 roků. Nejvíce obyvatel, 1053, měly Ledčice v roce 1910.
- Trvale obydlených domů je 156. Prázdných domů nebo chalup je 42. V obci je i několik objektů ryze demoličních nebo dokonce ruin.
- Na jeden byt připadají 3,1 obyvatel. Průměrné stáří bytů je 75,4 roků. Průměrná velikost bytu v Ledčicích je 3,22 místnosti.
- V Ledčicích pramení potok Čepel (v Srbovic studánce), který je pravostranným přítokem řeky Ohře.
- V obci jsou tři rybníky, které plní funkci dešťových zdrží: Dundák – 2800 m², Srbův – 1200 m², Na Ladech – 600 m². Mimo obec je rybník „Pod uličkou“ – 4000 m², protékáný tzv. Věšínskou strouhou u silnice na Černouček.
- Průměrné roční srážky se pohybují mezi 450–500 mm za rok.
- V obci převládají výrazné, převážně západní, větry – 20,3 dnů v roce.
- Pro zdejší bioregion je typické teplé suché podnebí, charakterizované průměrnými teplotami mezi 8–9°C. Nejteplejším měsícem v roce bývá červenec se svými průměrnými teplotami 18,6 °C. Nejchladnějším měsícem bývá v Ledčicích leden s průměrnou teplotou –1,5°C.
- Hasičský sbor v Ledčicích byl založen v roce 1904. Dnes již neexistuje.
- Do místní školy chodilo v roce 1911 rekordních 218 dětí. Nabízí se srovnání s dnešním stavem, kdy školu v Ledčicích navštěvuje 26 dětí.
- Poštovní úřad v Ledčicích byl otevřen 1. 12. 1935 v jedné z místností na evangelické faře.
- V letech 1941–1944 byl starostou obce pan Václav Tošner. Prvním předsedou Národního výboru byl František Vysoký (1945).

- V roce 1950 byl založen v čp. 42 Státní statek, na podzim byly rozorány meze a zcelovány pozemky.
- Roku 1954 bylo v obecní škole v Ledčicích zřízeno kino, které do té doby fungovalo od roku 1949 v pohostinství Na Nových Vinohradech.
- V červenci v roce 1955 si zakoupil spolek Říp, založený v roce 1897, pohřební vůz.
- Zajímavé jsou v Ledčicích místopisné názvy jejich částí jako Dolánky, Na skalce, Ve skále, Nové Vinohrady, Lada, Za uličkou, Na Cikánce, Ve vinách, Za kostelem, V akátkách, Mařenka, Škarechov... Jsou to jména velmi prostá, přirozená a naprosto výstižná. Vznikala podle polohy, charakteristických znaků a dojmů, kterými části obce působily. Stejným způsobem byla zcela nově pojmenována část Safari.
- V Ledčicích je poměrně hodně zeleně. Mezi stromy, které mají význam estetický a krajinářský, patří lípa malolistá, zvaná též „Lípa Svatopluka Čecha“ – byla zasazena před školou 8. 4. 1908, tedy v roce básníkovy smrti. Dále pak skupina čtyř lip u kostela, jírovce (kaštiny) u kostela, vrba bílá na hrázi rybníka, topoly černé u školního hřiště a na břehu Věšínské strouhy, velký akát u statku čp. 15 atd.
- Vybavenost a služby: V Ledčicích je budova Obecního úřadu, katolický a evangelický kostel, základní a mateřská škola ve společném objektu, pošta, dvě prodejny potravin, dvě hospody (Na Cikánce, U Šourků), prodejna piva, soukromě podnikatelské aktivity (truhlářství – pan Postránecký, autoopravna – pan Šourek, pan Uher, přípravná aut pod lak – pan Urban, autodoprava – pan Michovský, elektroinstalace – pan Salač), sběrný dvůr.
- Těžba a průmyslová výroba: pískovna podniku Kámen Zbraslav a výroba maltových směsí Sakret Bohemia.
- Zemědělství: Na většině zemědělských pozemků obce hospodaří Vltavská zemědělská a. s. Nová Ves. V Ledčicích hospodaří čtyři soukromí zemědělci (Plicka, Postránecký, Verner, Kulka), z nichž dva sídlí v sousedních katastrech.

Nejčastější příjmení v Ledčicích

1. listopadu 1780 vydal císař Josef II. Patent o závazném „hlavním jménu“, které měl každý poddaný povinnost užívat. V Čechách prý je nejvíce Nováků, Novotných, Procházků, Svobodů a Dvořáků. Jak je tomu v naší obci?

Vedou Doškovi – těch je v Ledčicích celkem 21. Králů je u nás 17, Hančlových a Černých po 15, Uhrových 14, Bušilových 11, Justových a Plickových je 10.

Dárek od nejmenších

Kristýnka Škarohlídová, Kristýnka Polívková, Verunka Šourková, Lenka Hušková a Nikolka Cucová složily následující básničku, kterou posílají všem čtenářům Ledčických novinek.

Rok 2000

V tomto roce dva tisíce
budou naše Ledčice
ze všech vesnic v zemi zdejší
nejhezčí a nejkrásnější.

V tomto roce dva tisíce
odpočinou si slepice.
Zpívejme si zvesela,
vejce budou umělá.

Svět bude plný legrací
a auta jenom šlapací.

Týden bude škola,
týden prázdniny,
na zlobení nezůstane
ani den jediný.

Tenhle rok dva tisíce
potěší nás velice.
A tak „hurá“ zvolíme,
společně se radujme.

Bude karneval!

V plánu kulturních akcí v obci byl i únorový masopustní karneval na ledě. Protože letos je velmi mírná zima a „Dundák“ nezamrzá, náhradou za tuto veselici bude

usprádan 26. 2. od 14 hodin maškarní rej na školním hřišti spojený s průvodem masek obcí. Nejvtipnější a nejoriginálnější masky budou odměněny.

Blahopřejeme malé malířce

Jsme rádi, že můžeme veřejně poblahopřát Nikolce Cucové, žákyni druhé třídy základní školy v Ledčicích, k jejímu dalšímu malířskému úspěchu. Nikolka se zúčastnila již několika výtvarných soutěží – psali jsme na příklad o jejím vítězství v soutěži Kyjovský střípek, ve které získala krásnou křišťálovou plastiku. Tentokrát byla v soutěži o nejvtipnější výtvarný návrh na skřítku Oskara, pořádané týdeníkem Květy, odměněna zlatým řetízkem s přívěskem. Z úspěchu Nikolky máme všichni upřímnou radost a věříme, že naši obec bude i nadále dobře reprezentovat tím, co tak dobře umí – krásnými obrázky.

Kulturní akce

Neseďte doma a raději sledujte hlášení místního rozhlasu a vývěsní tabuli v obchodě paní Chmelové. Dozvíte se, kdy se opět pojedje za kulturou a jaké akce se pro vás chystají. 12. 3. od 16 hodin do bude divadlo Járy da Cimmana s představením „Švestka“. Cena zájezdu včetně dopravy je 150–190 Kč. Lístky si můžete už dnes objednat na Obecním úřadě.

*

Obecní úřad se obrátil na agenturu herečky paní Květy Fialové. Všichni tuto dámu znáte jako nesmírně pohodového a optimistického člověka, kterému věk neubírá na

šarmu. V květnu bychom s paní Fialovou chtěli posedět a popovídat si. Před tím však ji můžete vidět v lyrické komedii Harold a Maud, kde hraje s Filipem Blažejem. Na toto představení divadla ABC pojedeme 19. 4. Jsou zajištěny velmi lukrativní vstupenky do prvních řad. Jejich cena, opět včetně dopravy, je 200 Kč.

*

Dále vám nabízíme přednášku PhDr. Rheinwaldové „Jak si udržet duševní zdraví“. Půjde o propojení humorných příběhů z běžného života s poučením, že duše a tělo jedno jsou a že stojí za to o ně pečovat. Termín bude upřesněn.

Ledčice obstály v celostátní soutěži

V loňském roce vyhlásil Svaz měst a obcí České republiky soutěž Obec seniorům. Také v naší obci žije poměrně vysoké procento lidí staršího věku, na které nezapomínáme. Ledčice za pozornost věnovanou dříve narozeným (zlatá svatba, návštěvy u jubilantů, zájezdy, besedy, sociální služ-

by...) obdržely čestné uznání podepsané předsedkyní Senátu Libuší Benešovou, ministrem práce a sociálních věcí Vladimírem Špidlou a předsedou Svazu měst a obcí ČR Evženem Tošenovským. Toto ocenění nás všechny povzbuzuje a zároveň zavazuje.

Nabídka nových knih v ledčické knihovně

Naše knihovna si již získala mezi občany své místo. Knižní fond je průběžně doplňován o novinky. Dnes vás seznámíme alespoň s některými:

- Vlasta Chramostová: „O sobě“ – autobiografický román přední české herečky, nyní členky Národního divadla
- Ljuba Skořepová: „Nebe, peklo, ráj“ – vzpomínání na slavnou hereckou gardu Národního divadla – L. Peška, J. Pivce, Z. Štěpánka, Z. Baldovou, J. Kemra a další, prostě povídání o herečské dušičce, o tom, co herec prožívá, když prosvihne představení a že herecké sklony může mít i jezevčík...
- Miroslav Plzák: „Dospělým vstup zakázán“ – proč je na stránky této knihy dospělým vstup zakázán? Protože si zde přečtete spousty věcí, které někdy rodiče neradi slyší. Jsou to ale rady užitečné, pomohou vám vyřešit řadu situací, když vztahy někdy zaskřípou. Přesvědčete se sami.

Ukázka z knihy Petra Novotného „Továrna na legraci“:

Ženu pochopitelně mám, pochopitelně se mnou mluví, když se někdy doma potkáme. I když rozhovor s manželkou je zvláštní věc a studuji to už léta. Mohl bych složit doktorát z toho, jak je těžké vést s vlastní ženou dialog.

Doma momentálně řešíme mrazák. Máme novou ledničku a já bych chtěl začít nový život. Chtěl bych, aby v něm byl systém, abych v něm našel to, co najít chci. Nestydím se všechny své balíčky popsat. Když dávám do mrazničky dva řízky, klidně na ně napíšu: Toto jsou dva řízky. Žena se mi posmívá, ona prý dva řízky pozná. Jistě, pozná je, ale jenom tehdy, když je do mrazáku dává. Za dva měsíce vytáhnu z mrazáku sněhovou polokouli a ptám se ženy, co to je?

„Nevím, to je tvoje.“

„To není moje, moje balíčky jsou popsané.“

„Když to nevíš ani ty, ani já, pak už to neví nikdo. Pak to v mrazáku bude furt, protože na to nikdo nebude mít chuť.“

„To jsou zbytečné řeči, tak to rozmraz!“

„Ale já to nechci rozmrazit, já chci jen vědět, co to je!“

- Ursula Bieber: „Malování na hedvábí s úspěchem“ – pro úplné začátečníky i pokročilé, návrhy a rady pro úspěšné malování na hedvábí, předlohy na šátky, kravaty, obrázky, polštářky, stínidla a různé drobné dárky
- Dick Francis: „Hurikán“ – detektivní příběh
- Zdena Frýbová: „Robin druhý a jeho rodina“ – úsměvná kronika rodiny se šesti psy, kde se všichni mají rádi, všichni navzájem si jdou na nervy, ale především se přes všechny svízele a maléry dokáží přenést s milým humorem
- Ray Rigby: „Pahorek, Pahorek z písku“ – V románu jsou zachyceny autorovy vlastní zkušenosti z doby, kdy byl během II. světové války s britskou armádou v Africe. Pískový pahorek navršený armádními vězni je nejstrašnějším trestem pro vojáky. Jeden z nich umírá...
- Petr Novotný: „Továrna na legraci“ – viz ukázka.

A teď začíná ta správná manželská debata, během níž se dozvím, že když byla těhotná, tak jsem jí nepomohl s nákupem. „Kdy jsem ti nepomohl s nákupem?“

„Když jsme čekala Pavla, tak jsem nesla do kopce nákup a tys mi nepomohl.“

„Když jsi čekala Pavla? Ale Pavlovi už je osmnáct.“

„No právě! Abys věděl, že máš doma dopělého chlapa!“

„A jakou to má souvislost s mrazákem?“ ptám se já.

„A šestiletou dceru“, odpoví žena.

„Jakou dceru?“ ptám se zase já celý zpitomělý.

„Dceru, která skoro neví, že má tátu.“

„Ona přece ví, že má tátu.“

„Ale úkoly s ní dělám já.“

„Úkoly s ní děláš ty, protože já pracuju.“

A vy už víte, co v tom balíčku bylo. Játra, která se vám zatím roztékají po rukou.

„Přesto chci vědět, proč nemůžeme mít v mrazáku systém“ vracím se tvrdšítně k původnímu tématu.

A žena mi dokáže během minuty vysvětlit, že s tím mrazákem je to stejné, jako když jsem ji nechal před šestnácti lety v NDR dvacet minut čekat u zamčeného auta v dešti...

Strom druhého tisíciletí

Během měsíce dubna bychom chtěli slavnostně zasadit český národní strom – lípu jako symbol letos končícího

druhého tisíciletí. Místo a den výsadby budou upřesněny hlášením místního rozhlasu.

Pohled do historie

Ledčické novinky mají vcelku příznivý ohlas i za hranicemi naší obce. Jedna z nejvýznamnějších osobností mělnického regionu, ing. Otakar Špecinger, se o prvních pěti číslech vyjádřil velmi pochvalně a zároveň nám nezištně poskytl následující dva příspěvky. Věříme, že nebudou poslední. Patří mu za ně velký dík.

Ledčický rodák Ferdinand Císař

Před jedním a půl stoletím, dne 26. února 1850 se v Ledčicích narodil význačný evangelický teolog Ferdinand Císař. Zde prožil své dětství, avšak gymnázium navštěvoval v Praze – bohoslovecká studia potom ve Vídni, v Halle a v Edinburgu.

Do rodného Podřipska se Císař vrátil jenom na krátko, když zastával funkci kazatele reformované církve v Roudnici nad Labem, neboť veškerá jeho další působnost náležela Moravě, kde nejprve působil ve Vanovicích a v Novém Městě, načež roku 1877 se stal farářem v Kloboukách u Brna.

Tehdy už byl Císař přítelem stejně starého T. G. Masaryka, kterého v roce 1880 přijal za člena církve. Na své farnosti pracoval do roku 1922, avšak zároveň byl od roku 1899 nejvyšším představitelem evangelické reformované církve pro celou Moravu. V tomto postavení ovšem zůstal poslední osobností, protože roku 1918 se stal členem prvního synodního výboru, který tvořil nejvyšší správní orgán nově vytvořené Českobratrské církve evangelické.

Ferdinand Císař byl vynikajícím kazatelem. Na konci osmdesátých let minulého věku založil časopis „Hus“, který

spolu s F. Kozákem vedl po tři desetiletí. Kromě nespočetných článků závažného náboženského a morálního obsahu napsal několik samostatných děl, z nichž uvedeme sbírku „Od srdce k srdci“ (1874), „O tom nejdůležitějším“ (rovněž 1874) či „Chléb života“ (postila z roku 1892). Spolu s F. Kozákem pak vydal „Slova víry“, uvádějící křesťanské morální zásady do každodenního lidského života.

Císař dobře ovládal několik jazyků – a pro své hluboké všestranné vzdělání byl jmenován čestným doktorem univerzity v Ženevě a teologické fakulty ve Vídni. Po deseti letech čínorodého odpočinku zemřel dne 14. června 1932 v Loučeni u Nymburka. Na své rodiště nikdy nezapomínal a s Ledčicemi i celým Podřipskem byl ve styku po celý svůj život.

V souvislosti se 150. výročí narození Ferdinanda Císaře vzpomeňme ale ještě i dalších ledčických rodáků, kteří byli literárně činní. Jedná se především o Ludvíka Bohumila Kašpara (1837 – 1901), který „Biblickou konkordací“, „Zpěvníkem žalmů a písní“, „Evangelickým kancionálem“ a „Písněmi cestou života“ prokázal evangelickému hnutí mimořádné služby. Byl totiž i výtečným hudebníkem a komponistou, který se po několika letech působnosti v Krabčicích stal farářem na pražských Vinohradech, avšak také nikdy své rodiště nezanedbával.

Konečně třetím spisovatelem, který pocházel z Ledčic, byl Ludvík Lát, rovněž evangelický kněz. Podřipsku věnoval půvabnou knížku „Na lečické faře“ (1926) a z několika svých cest vytěžil pozoruhodnou publikaci „Na Kavkaze“, která si v některých směrech uchovala podnes svou aktuálnost.

Říp v české literatuře

Ledčice představují součást nejužšího Podřipska, vždyť nejpamátnější českou horu je odtud možno vidět téměř při každém kroku. Zamysleme se však dnes alespoň v hlavních rysech nad tím, jak se náš Říp odráží na poli české literatury.

Nuže – nejstarší takovouto dochovanou písemnost představuje Kosmova Kronika česká, napsaná počátkem 12. století. Pověst z kapitoly O příchodu Čecha na Říp převzal pak zejména autor české veršované kroniky tzv. Dalimilovy (před r. 1314) – a znovu ji zaznamenal v další Kronice české z roku 1541 Václav Hájek z Libočan, který na Podřipsku dočasně i žil. Vymyslel si dokonce pro praotcovu první řipskou návštěvu letopočet 644.

Velebnou oslavu české minulosti tvoří epická skladba Julia Zeyera (1841–1901), nazvaná Čechův příchod. Tvořila v některých vydáních úvod k cyklu Vyšehrad, inspirovanému podvrženými rukopisy Královédvorským a Zelenohorským. Tyto tolik diskutované památky z počátku 19. století vztahují k Řípu děj skladeb Záboj a Slavoj a Libušin soud. První z nich pohnula také Antala Staška (1843–1931) k napsání eposu Záboj. V sedmi tisících veršů (!) tu básník vylíčil odboj Čechů proti Němcům v Pojizeří a na Podřipsku.

Z méně známých obrozeneckých autorů věnovali své verše Řípu zejména Václav Štulc (1814–1887), Václav Č. Bendl – Stránický (1832–1870) a roudnický Ervín Špindler (1843–1918) např. básní Na Říp, napsanou u příležitosti památného řípského tábora venkovského lidu z roku 1868, konaného i za vydatné účasti z Ledčic.

Po celý život miloval Říp velmi uvědoměle Svatopluk Čech (1846–1908). Ohlasy tohoto vztahu nalezneme na mnoha místech jeho rozsáhlého díla. Považoval horu za „hráz proti horám zrádným“, jak se mu někdy jevilo poněmčené České středohoří. Také Jaroslav Vrchlický (1853–1912) získal v Řípu závažný motiv své poetické reflexe – a chápal ho zároveň politicky. Po některých menších skladbách (Dětská píseň na Řípu – a Modlitba na Řípu) to ukazuje především jeho lyricko-epická báseň Tři návštěvy na Řípu.

Značně pak zapůsobil Říp s okolím na Jana Neruda (1834–1891), který za pobytu v Bechlíně psal své Písně kosmické. Za nejdražší místa považoval matčin hrob a horu Říp.

Největším básníkem Podřipska se však stal Josef Hora (1891–1945), pocházející z Dobříňe. Téměř všude v jeho tvorbě nacházíme apoteózy z Podřipska – v románu Hladový rok, ve sbírce veršů Domov, ale i jinde. Tyto vztahy

pak uspořádal roku 1955 v knize „Rodný kraj v díle Josefa Hory“ vynikajícím způsobem Jindřich Hauft.

Viktor Dyk (1877–1931), J. S. Machar (1864–1942), Jaroslav Seifert (1901–1986) ale i četní další představitelé naší literatury, se alespoň částí své tvorby hlásili k Řípu. Porůznu se o tom dozvídáme z odborné literatury, která byla rovněž ve značné míře věnována památnému kopci. V tomto smyslu psali už v 17. století o Řípu např. Pavel Stránský ze Zhoře a Bohuslav Balbín. Prvou samostatnou práci pod názvem Říp a jeho chrám vydal roku 1826 obnovitel řípských poutí a pozdější českobudějovický vlastenecký biskup Jan Valerián Jirsík (1798–1883). Odborně pak psali o Řípu také K. V. Zap, Jakub Arbes, V. Kotrch, S. Heller, V. Toužimský a zejména Václav Chaloupecký v práci z roku 1919. Následovaly různorodé spisy M. Brofta, M. V. Kratochvíla a J. Purše. Široké veřejnosti dobře posloužil roku 1959 vydaný sborník Památná hora Říp (Státní památková péče), navazující na různé starší sborníky a průvodce. Roku 1968 vydal důkladnou publikaci o Řípu litoměřický archivář Jaroslav Macek – a konečně v roce 1984 zaujala pozornost veřejnosti kniha Spor o praotce Čecha, napsaná Boh. Hlinkou.

Samozřejmě se dočteme o Řípu i v nejrozmanitější souhrnné, zejména historické, vzpomínkové a další odborné literatuře. Sem náleží i spisy ledčických či krabčických evangelických kněží (např. Pavel Váša a jeho Pod Řípem). Ostatně tato hora stále láká nové a nové autory. Po přírodní i kulturně-historické stránce tak představuje místo, k němuž se budou vždycky znovu a plným právem vracet nejruznější umělci a badatelé. A tím ostatně i k Ledčicím a k celému Podřipsku.

Kostelní hodiny opět budou ukazovat a odbíjet čas

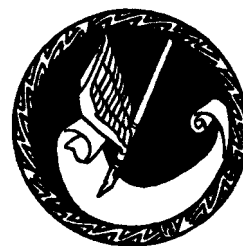
Ve dnech 17. a 18. února tohoto roku by měla firma HAINZ uvést po mnoha letech věžní hodiny na kostele sv. Václava znovu do chodu. Byl zrekonstruován původní hodinový stroj z roku 1888. Nový ciferník s pozlacenými ručičkami a římskými číslicemi, jak všichni víte, byl instalován 19. 10. 1999. Hodiny nebude třeba natahovat. K jejich chodu poslouží elektronické zařízení SPEL. K němu bude ještě zavěšen nový zvonek – cimbál, takže hodiny budou odbíjet každou čtvrt hodinu.

Jinak práce na kostele zdárně pokračují. Zbývá dokončit santusní věžičku, která si vyžádala kompletní rekonstrukci.

Cílem letošních oprav bude i očištění, doplnění poškozených částí a barevné sjednocení kamenného ostění a aliančního znaku Lobkoviců nad portálem kostela. Mrzuté je, že v několika půdních trámech byla objevena dřevomorka. Napadené části budou vyměněny. Také přilehlý hřbitov byl z velké části upraven. Byly opět vztyčeny povalené náhrobky a opraveny byly i zdi kolem hřbitova.

Předpokládá se, že termín ukončení oprav nepřekročí červenec roku 2000. Pokračování dalších restaurátorských prací jako je výměna dřevěných prvků, oprava márnice a kovových částí jsou závislé na dostatku peněz.

Aktualitky

Pozvánka na veřejné zasedání obecního zastupitelstva

Všichni občané, kterým leží na srdci starosti i radosti naší vesnice, jsou srdečně zváni na první veřejné zasedání obecního zastupitelstva v tomto roce. Zasedání se již tradičně uskuteční v budově základní školy 17. března od 18,30 hodin.

Věříme, že se sejdeme v co největším počtu. Kdo jiný než my může řešit problémy Ledčic?

Budeme se mít kde scházet?

Obec Ledčice přišla o sál, o místo, kde se lidé mohli sejít. Obecní zastupitelstvo proto připravuje výstavbu občanské vybavenosti, jejíž součástí by měl být, kromě jiného, i sál. Za tímto účelem je zpracovávána studie, která bude obsahovat víceúčelový sál využitelný na příklad i jako tělo-

cvična, restauraci, místo pro služby jako kadeřnictví, pedikúra, ale i místnost pro lékaře. Budova by svým vzhledem měla dobře zapadnout do rázu obce. Bližší podrobnosti se dozvíte na veřejném zasedání obecního zastupitelstva 17. března, na které jste všichni srdečně zváni.

Letitý problém Ledčic

Namísto aby se postupně zvyšoval počet domovních odpadních jímek a tím jsme si vylepšovali životní prostředí a řešili tak letitý problém, začíná být neutěšená situace s vypouštěním odpadních vod na veřejná prostranství a do povrchové kanalizace. Mnohá místa Ledčic pak připomínají stoku – se-

meniště nemocí a životní prostor nepříjemného hmyzu a živočichů, v létě ke všemu ještě zdroj zápachu. Zamysleme se každý sám nad sebou a začněme tento problém konečně řešit. Třebaže není zrovna lehká doba. Pokud to pro někoho bude finančně neúnosné, obecní úřad se bude snažit pomoci.

Nebud'me lhostejní

Stále přibývá krádeží, a to nejen v naší obci. Je to možná i tím, že jsme tak málo všímaví k tomu, co se děje „za plotem“, mimo náš dům. Důsledkem jsou potom ukradená hospodářská zvířata, výpěstky ze zahrad, krádeže na hřbitově, vykradený kostel, obchod nebo dům, zmizelé strom-

ky, růže a keřky z veřejného prostranství, nebo dokonce i dvě maringotky odtažené za bílého dne. Všimějme si více lidí, kteří se pohybují v místech, kde by neměli. Bud'me ostrážiti k dění, které vypadá zdánlivě „normálně“. Možná, že by stačilo příště jen zvednout telefon...

Ledčice na mapě

17. 1. 2000 předalo obecní zastupitelstvo podklady o naší obci – fotografie a textovou část – firmě FORZA s. r. o. Brno a do čtyř měsíců by se Ledčice jako součást Mělnic-

kého okresu měly zvýraznit a prezentovat na ojedinelé ručně kreslené panoramatické mapě. Tuto mapu si pak budou moci zájemci zakoupit na Obecním úřadě.

Sběr PET lahví

Plastové obaly a láhve se povalují doslova všude. Také kontejner v naší obci bývá během několika dnů přeplněn zvláště proto, že téměř nikdo láhve nesešlapuje. Obecní zastupitelstvo v Ledčicích vyhlásilo soutěž pro děti místní školy ve sběru PET lahví o pěkné ceny. Její první část bude vyhodnocena 1. března. Smysl soutěže je v tom, že už ti nejmenší by se měli naučit ekologickému přístupu k životnímu prostředí a mělo by jim „přejít do krve“ i to, že veškerý vyprodukovaný odpad je nutno třídit.

Bylo by vhodné, aby se k dětem přidali i dospělí. Sešlapané láhve můžete i nadále ukládat do k tomu určenému kontejneru, ale lze je odevzdávat i do Sběrného dvora.

Provozní doba Sběrného dvora byla pozměněna takto:

- otevřeno bude každé pondělí od 14 do 17 hodin
- a každou poslední sobotu v měsíci vždy od 9 do 11 hodin.

Poděkování

Těmito řádky bychom chtěli poděkovat

panu Marešovi – za stromky na První vánoční výstavu
panu Vobořilovi – za zeleninu do školní jídelny
panu Kořínkovi – za ovoce pro děti do vánočních balíčků
paní Chmelové – za cukrovinky do vánočních balíčků a na školu v přírodě i za „koledu“ Třem králům
panu Srbovi (čp. 178) – za med
panu Štecherovi – za ořechy
panu Kolářovi – za plsť, stuhy a bloky
paní Müllerové – za omalovánky
panu Salačovi – za finanční příspěvek pro děti na školu v přírodě
panu Michovskému – za příspěvek na zájezd mládeže na Mistrovství ČR v Rock and rollu v Děčíně
panu Milerovi – za finanční příspěvek na kulturní akce
Pískovně Ledčice – za úhradu dopravy dětí na školu v přírodě
Karostavu s. r. o. Kralupy – za poskytnutí autobusové dopravy pro děti (divadlo Praha)

Děkujeme též všem občanům Ledčic, kteří tím, že si nakoupili dětské výtvarné práce na První vánoční výstavě přispěli na nákup materiálů pro výtvarné a ruční práce, se kterými si děti určitě skvěle poradí. Děkujeme za všechny finanční příspěvky návštěvníkům kulturních akcí, jako byly vánoční výstava, vánoční besídka, oslavy Tří králů a podobně.

Obec sobě

Až vykoukne jarní sluníčko a počasí nám bude nakloněno, pokusme se uklidit celou naši obec. Zkusme si zpříjemnit své životní prostředí tak, aby Ledčice opět „prokoukly“. Aby byly zase o něco hezčí a upravenější. Věříme, že ma-

jitelé nemovitostí si uklidí před svými domy. Ostatně většina to dělá každým rokem. Odpad z vodotečí a veřejných prostranství ponechte na hromádkách. O jejich odklizení se postará Obecní úřad na vlastní náklady.

Školka uvítá pomoc

Děti z ledčické mateřské školy začaly opět sbírat sušenou pomerančovou kůru. Z výtěžku jejího prodeje budou nakoupeny hračky a zaměstnávací pomůcky. Proto je vaše

pomoc vítána. Do školky můžete nosit sebemenší množství dobře usušené kůry z pomerančů. Tímto příspěvkem pomůžete provozu MŠ v mnoha směrech.

Ledčice budou na internetu

Obecní úřad Ledčice je připojen komutovanou linkou pomocí počítače a modemu k internetu. Lze tak mimo jiné využívat funkce procházení stránek WWW a e-mailové schránky. Protože se jedná o moderní a velmi současnou technologii, plánujeme protažení linky internetu i do místní obecní knihovny, kde by výše uvedené služby mohl využívat každý zájemce.

Připravujeme také vlastní stránky WWW o Ledčicích. Budeme rádi, když přijdete s nějakými podnětnými návrhy, co by mělo být na těchto stránkách (např. prezentace místních firem, historie i současnost obce, fotodokumentace atd.).

Stávající e-mailová adresa Obecního úřadu Ledčice je:

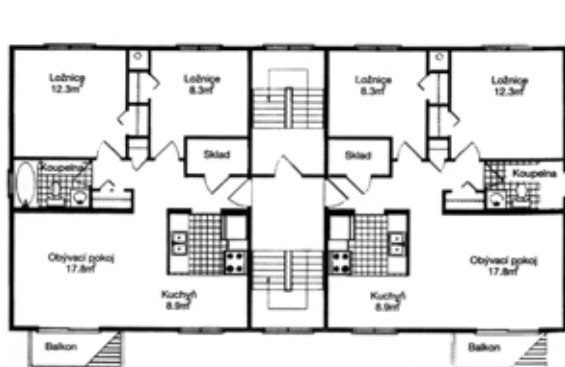
ledcice@iol.cz

Příležitost nejen pro mladé

Naší obci se nabízí velmi reálná a zajímavá výstavba bytových domů o šesti až osmi bytech, z nichž každý má rozlohu cca 76 m², což je zřejmé i z otiskového obrazového materiálu. Součástí každého bytu bude zabudovaná kuchyňská linka, zařízená koupelna, dřevěné podlahy, dveře, obklady...

Program je založen na kanadsko české spolupráci. Podmínkou účasti zájemců na této akci je finanční spoluúčast ve formě předplaceného nájemného ve výši 200–250 tisíc Kč.

Projekt by byl také částečně hrazen obcí a Ministerstvem pro místní rozvoj nenávratnou dotací. Celkové náklady na každý bytový dům představují asi 6,5 milionů, i když hodnota je o 100 % vyšší. Je to jedna z cest, jak pomoci nejen mladým k získání bytu. Oslovujeme proto všechny vážné zájemce o příjemné bydlení. Přijďte se informovat na Obecní úřad. O bytovém domě se bude hovořit i na veřejném zasedání obecního zastupitelstva 17. března 2000.

Ludvík Lát – Na lečické faře

Vzpomínky farářského syna, v Českých Budějovicích 1926, nákladem vlastním, – výtiskla knihtiskárna A. Vimra

Za to se mi odvděčovaly různými způsoby: Ukazovaly hru barev ve velikém kaleidoskopu, jakého jsme doma neměli, elektrický stroj, z něhož sršely jiskry, ohromného, těžkého, krásně pomalovaného vlka, který se dlouho točil po hladkých podlahách a přitom vydával líbeznou hudbu, vycpaná zvířata, jichž jsme v lečické škole neměli a obrázkové knihy, jež byly daleko krásnější, než naše. A vůbec všecko, co jsme v ústavu viděli, bylo krásnější, neobyčejnější a zajímavější, než to, co bylo doma. Ale ze všeho nejzajímavější byla večeře a to, co následovalo po ní: Už večeře sama byla čímsi pohádkovým. Ohromná jídelna rychle naplnila se, jakmile zazněl zvon, šedesáti či ještě více dívčími postavami, půvabně oblečenými. Jakoby se to byl zástup anjelů nebeských slétl ku slavným hodům. A jako jejich laskavý otec, provázen paní kmotřinkou, s úsměvem ve tváři, vešel pan kmotřínek. Jakmile se utišil šum, zazněla píseň. Líbezně a přeče úchvatně, jako by to vskutku byly anjelské chóry. Potom se pan kmotřínek krátce pomodlil, a už se ozval cinkot lžic, vidliček a nožů.

Je zcela pochopitelné, že nám jídlo ústavní chutnávalo daleko lépe než domácí naše kuchyně. Jisto je, že paní Brodská byla výborná kuchařka. Dovedla i obyčejné „svarbě“, hrachu s kroupami svařenému, dát takovou lahodnou chuť, že jsme se těšili i na tento prostý pokrm, ač jej národní píseň nazývá hloupým.

A až co teprve po večeři, když stoly byly uklizeny! Pan kmotřínek se pomodlil a vyšel, aby se za chvíli vrátil s velikou bednou, jež pomáhal nésti starý Růžička či někdo jiný z přísluhy.

I začal se kouzelný večer a pan kmotřínek byl kouzelníkem, jenž prováděl nejrůznější kousky. Tloukl v kouzelném hmoždíři hodinky na prach, aby je v okamžiku zase vzkřísil v celé kráse k novému životu, v kouzelném klobouku připravoval svítek z vajec, jež dával ihned ochutnat, vařil černou kávu v kouzelné kuchyni, v níž nebylo vody aniž čeho jiného, vykouzloval vonné růže z obyčejných bodláků, měnil měď ve zlato a prováděl jiné, tomu podobné „zázraky“. Potom však vždycky nám vysvětlil, jak se ta kouzla dělají.

Tyto kouzelné večery byly tou největší, nejpřitažlivější zajímavostí, jež nás mocně do Krabčic táhla, takže výlet do ústavu byl nám největší radostí, Bohouškovi i mně. A těžko říci, co nás vábilo a táhlo více, zda půvab spanilých děvčátek, jichž u nás na faře nebylo, či pan kmotřínek se svým

laskavým jednáním a radostnou náladou a šprýmovnými kouzly.

Pan Kmotřínek Karafiát.

Tohoto pana kmotřínka měli jsme velice rádi pro jeho štědrost, ale také jsme k němu měli úctu přímo posvátnou. Mluvili jsme o něm vždycky s největší uctivostí a báli se ho, jak pohané se bojí někdy svých božstev.

Však také budil úctu už svým zevnějškem. Byl velmi krásně urostlý, s velmi krásným, ušlechtilým obličejem, hustými bujnými vlasy a krásným vousem. Oblečen byl jaksi slavnostně v černý oblek s bílou kravatou, která jako bílý motýlek skvěla se pod límcem. I řeč páně kmotřínkova byla vždy jaksi slavnostně, svátečně vznešená. A my, hoši, pozorovali jsme, že i s našimi rodiči jednal tak, jako by mu nad nimi byla dána moc i právo.

Mluvil totiž s nimi i se všemi dospělými takovým tónem, jakým se mluvívá s dětmi, když je dospělý poučuje nebo i kárá.

A že měl pan kmotřínek plné právo, jiné lidi poučovat, o tom jsme byli všichni přesvědčeni, znal a věděl více, než kdokoli jiný z našich známých, více ještě, než pan strýček Kašpar. Byl by se mohl státi, kdyby jen byl chtěl, universitním profesorem, a to ve Vídni. Každý den čítal jednu kapitolu ze Starého Zákona, a to nejen z českého překladu, ale i z původního, hebrejského jazyka. A také z Nového Zákona, z řeckého originálního textu čítal prý den co den, a to ještě více, než z hebrejského Starého Zákona. Hebrejsky prý uměl tak, že se tomu podivil i roudnický rabín, jehož pan kmotřínek jednou v Roudnici navštívil, aby se na něco z hebrejské řeči optal. Latinsky prý uměl jako když bičem mrská. Ale i nové jazyky znal pan kmotřínek výborně. Uměl francouzsky i anglicky, v Anglii pak byl skoro jako doma, a také v Německu, kde studoval. Tam měl mezi hodnými, zbožnými Němci mnoho dobrých přátel, v Anglii pak jedna velmi pobožná a nesmírně bohatá stará paní, šlechtice, či hraběnka, ho měla ráda skoro jako vlastního syna. U ní býval každý rok dvakrát na prázdninách na jejím zámku, jednou několik neděl na jaře, podruhé zas několik neděl na podzim. Ovšemže jsme my, hoši, vždycky se dívali na něho s obdivem, že celé týdny žije v zámcích a palácích.

Když se jednou vracel z Anglie, daroval nám každému dokonce anglický zlaťák, libru šterlingů. A mně, když jsem

vstoupil do gymnásia, daroval ještě jeden, abych se zaň podíval o prázdninách k němu na Hrubou Lhotu na Moravu. Tato Hrubá Lhota byla nám, dětem, zemí podivuhodnou, právě tak jako Anglie, neboť o ní vypravoval nám kmotřínek věci právě tak zajímavé, jako o Škotsku i Anglii. O lidech, kteří tam žijí a jmenují se Valaši, o tom, jak chodí v barevných národních krojích i muži, nejen ženy. Vypravoval nám o jejich salaších, horách i pastvinách, o hrubolhoteckém kostele, celém ze dřeva zbudovaném, a své faře, čistounké a bělounké. O tom, jak tam kravám dávají jména, o jejich ovcích a ovčím sýru, o divotvorné léčivé žinčici a divných pokrmech, jež se tam připravují. A jak tam říkají švestkám trnky, a že tyto trnky smaží, to jest vaří z nich povidla a jak tam vůbec mnohé věci jinak jmenují a jinak dělají, než v podřípském kraji. A jak i ty valašské horské potůčky jinak tekou a bublají než náš líný, pohodlný potok. A jak i ty lesy jinak šumí na těch valašských vrších, odkud už není daleko do Uher a na Slovensko. Hrubá Lhota i Valašsko staly se nám tak známými, jako Podřípsko, i jmenovali jsme pana kmotřínka vždycky jen hrubolhoteckým, kdykoli jsme o něm mluvili. Však nám z té Hrubé Lhoty přivázal po každé, kdykoli k nám přijel, hrubolhotecké kudly, jakoby byl věděl, že nám byly ještě milejšími než ty anglické zlatáky, neboť ty se neztrácely a také nebyly tak upotřebitelné, ježto ležely uschovány u tatínka a my směli zřídka jen se na ně podívat, ale víc nic.

Mimo to dostal jsem, jakmile jsem se naučil číst, dar, jenž mi byl ještě milejším než kudla, a sice nádherně vázanou knihu, jménem „Broučci“. Byla vytisknuta modrým písmem a kol dokola byl červený rámeček na každé stránce. Čítával jsem ji několikrát do roka a vždycky byl hrd na pana kmotřínka, že takovou krásnou knihu napsal a že je spisovatelem.

A pan kmotřínek byl spisovatelem a jeho knížky chválil kdekdo. Rozumí se, že jsem si také přál, být jednou také člověkem „od péra“, který napíše něco krásného. A také jsem se o to hned pokoušel. Napsal jsem tedy svou první literární věc, a sice povídku o našem psu Větrilovi, jak běhal po vsi a co všecko viděl. Do tisku jsem ji nedal, a dobře tak, neboť jistě bych byl za to dostal co proto, mluvil o se v ní nejenom o hodných, ale také o všelijakých broučcích, broucích a brundibárech lečických.

Také na Hrubé Lhotě, kam jsem se dostal po smrti Bohouškově, abych na něho trochu zapomenul, jsem se pokusil o sepsání cestopisu, ale ten nebyl dopsán a místo něho jsem začal psát básně, jak později uvidíme.

A tak značnou měrou pan kmotřínek přispěl i k tomu, že jsem už v mladém věku začal kazit papír, plýtvat inkoustem a co hlavněho, mít v hlavě všelijaké plány, myšlenky a touhy, bez nichž by život nebyl ani životem...

Ještě něco o hrubolhotecké faře.

Hrubolhotecká fara stála na horním konci vesnice. Byla to bělounká, čistounká a na Hrubou Lhotu dosti výstavná budova, tenkrát ještě ze všech hrubolhoteckých budov nejvýstavnější. A což teprve život v ní! Takového jistě nebylo v žádné jiné vesnické faře české ani moravské.

Už ten pan farář, který v té faře žil, byl jistě originál, jakého nikde neměli. Vysoký, štíhlý, krásný od noh až do bujných, lehce zkadeřených vlasů, vždy slavnostně oděný s bělostnou vázankou pod sněhobílým límcem, a ten jeho pohled, a ta jeho povznešená, slavnostní mluva! A kolem něho „jeho“ Valaši, s nimiž jednal jak s malými, všelijakých nemoudrostí schopnými dětmi, na něž on měl dohlížet, aby si řádně vedly a nic darebného nepáchaly. A což ta jeho hospodyně, stará Marjánka, které poctivost, upřímnost a čestnost zářily z očí i z celého širokého jejího obličej! Jistě nikdo, ani ten nejhorší nepřítel, nemohl ji podezírat z nějaké nešlechtnosti.

Pan kmotřínek nebyl totiž ženat – starým mládcem zůstal až do smrti – a proto měl hospodyně. Už letitou, takže jí vypomáhala, když jsem tam byl na prázdninách, Rézinka, dívka asi dvanáctiletá, něžná, plavovlasá, modrooká kráska.

Na hrubolhotecké faře se žilo velmi velice přesně, všechno podle hodin. Vstávalo se přesně v určenou hodinu ranní, neboť přesně půl hodiny po té byla ranní pobožnost, jíž se každý host musel zúčastnit. Kdo nebyl ranním ptáčetem, toho budili rázným zaklepáním, takže vstávat musil, ať už chtěl, nebo nechtěl.

Při pobožnosti zpíval pan kmotřínek a Marjánka i Rézinka s ním, a to vždy jenom žalm, nikdy žádnou píseň. Potom se četlo z bible a nakonec všichni poklekli a pan kmotřínek se modlil. A jak se modlil! To byla modlitba, jaké jsem nikdy před tím neslyšel. Bylo cítit, jak rozmlouvá člověk s Bohem. Člověk, cítící svoji malost, slabost a hříšnost s Bohem nekonečně velikým, mocným a svatým a přece nekonečně milosrdným, milostivým a odpouštějícím, člověk zkroušený a přece jen v důvěře k Bohu co k otci láskyplnému vzhlízející. Tenkrát jsem mnohemu nerozuměl, vždyť jsem byl ještě malý hoch, a přece tato modlitba učinila na mne mohutný dojem, jenž nikdy nevymizel z mé mysli. Jistě i pan kmotřínek byl člověk s lidskými vadami a nedostatky, ale tak modlit se nedovedl nikdo, jako uměl on.

Ten jeho zpěv, to už bylo něco jiného. Zpíval totiž pan kmotřínek tak rychle a dle jakýchsi starých, hrubolhoteckých nápěvů, že s ním dovedli zpívat pouze jeho farníci.

pokračování příště